

הפרקליטים

מגזין לשכת עורכי הדין - מחוז תל אביב והמרכז

כך אנו נראים

חמישה מתמחים חושפים את כל האמת מאחורי הקלעים של מערכת המשפט

עמוד 16

בלעדי

שומר שב"כ

"טרור אי אפשר לנצח, להרתיע או להכריע. צריך לנהל את המשבר בנחישות עוד הרבה שנים עד שהחברה הפלסטינית תבנה את עצמה מחדש. עד שיהיו לה האלטלנות שלה". עו"ד אריה רוטר, היועץ המשפטי הפורש של השב"כ, מדבר בראיון ראשון על הטלטלות הגדולות שעבר הארגון, מפרשת קו 300, דרך האינתיפאדות, רצח רבין ועד להתנתקות. שומר הסף של הארגון החשאי, המקביל לדרגת אלוף בצה"ל, חוזר הביתה, להתנחלות בשומרון

עו"ד מינון דנון, שכנו עזרובאל

מעשה במכונת תפירה

המבקר התעקש לשמוע יום דיונים בבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב, וראה ביצד נאכפים קנסות של 660 שקל על אנשים קשי יום שביקשו למכור מרכולתם באמצעות תליית מודעה פיראטית

היא מוכנה "לקחת אחריות" תוך שחשוב לה להיגיש כי אין כל כוונה בהתנהגותה. כך יקל עליה, כנראה, לשאת פסיכולוגית באשמה הכבדה, כאילו עיריית תל אביב כולה נגדה, כאמור בכתב האישום.

וכך הלאה והלאה. היום עובר לאטו. הקהל מתאחד כנגד שרירותיות המעצמה וחוקיה. בכל פעם שהתובעת מדברת, מבקשת להתנגד להציג את השופט קהלת להקל בעונשו של נאשם, עולה בקהל אנחת בוז לעברה. מרי אזרחי, בקטנה.

השופט בדימוס קהלת עושה עצמו כמשדל בין הצדדים, מצד אחד מבקש לאכוף את הוראת הדין, ומצד האחר מבקש לשמור על שיקול דעת כמי שאינו חותמת גומי. כבוד השופט ממצב עצמו כגורם מתווך בין העם לשלטונות. השופט קהלת יושב בדין ומחליט מי ל-660, מי ל-430 ומי לאיחוד תביעות.

ואת מי לא ראינו בקהלת? את אלו שמפשירים קרקעות שלא כדון, כדי לבנות עוד שכונת מגורים על חוף הים שבה יותקנו עמודי החשמל עליהם אנחנו, הקטנים, נוכל לתלות מודעותינו הקטנות. אלו אינם עומדים למשפט בפני כבוד השופט בדימוס קהלת. אבל מוכר מכונת התפירה, בעלה של האמנית, התלמיד שרוצה ללמד מתמטיקה ועכשיו נסע להודו על מנת להקהות את טראומות השירות הצבאי - אלו נשפטים ומשלמים חובם, כדון.

מבט אבהי. השופט בנימין קהלת צילום: יניב גולן

או אני אלך לכלא", כאילו היא מענישה את עיריית תל אביב, התובעת הגדולה. שנית מצדה לא תיפול.

השלישי הוא בן זוג של אמנית שתלה מודעות בשמה, שמזמינות לבקר בתערוכת פסלים שיציגה. השופט כנראה אוהב תרבות ומאמין לגרסתו של הנאשם שהוריד בעצמו את המודעה אחרי שלוש דקות. 430 שקל קנס.

הרביעית היא אמה ציניקנית, שבנה תלה מודעות לשיעורים במתמטיקה. הוא השאיר את מספר הטלפון בביתה, אבל היא בכלל לא יודעת מתמטיקה בכדי ללמד והוא בכלל בטיול של אחרי הצבא בחו"ל. התביעה שוברת את ראשה נוכח המפנה הדרמטי במשפט. הדיון נדחה לעוד חצי שנה.

היום עובר בעצלתיים. הקהל יושב בשקט, בר חבה שלפני הדוכן מתקבצים לרגע פקיד העזר שמביא עוד ועוד תביעות, הנאשמים שמבקשים להצטרף להתקהלות ועוד כהנה וכהנה מתגורר דדים, כאילו מדובר ברחבת פוליס יוני ובמשפט של פעם.

החמישי הוא גבר שטוען שאשתו בדיוק בחדר לידה. השופט אינו מבקש אישור, ומאמין לו. כנראה שצו פרו ורבו הינו הציווי העליון אף בפוליס. הוא עוקף את התור, מקבל את עונשו וגם ברכה מהשופט.

השישית היא עולה מרוסיה שאמנם מספר הטלפון שלה מופיע במודעה, אבל לטענתה ביקש ממנה מעסיקה לעשות כן. נוכח לחצו של השופט

יקור באולמו של השופט בדימוס בנימין קהלת בבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב, מאפשר הצצה נדירה למשפט כפי שהיה בתקופה העותומנית, או בסמוך לה. במסגרת האווירה של "בחזרה למנדט" נתקלים הנשפטים המרוכזים באולם צדדי בבניין בית המי שפט המחוזי בתל אביב, בקומת הקרקע, בסעיף אישום מוזר, בשופט בדימוס חמור סבר אך עם מבט אבהי, בעונשים כספיים שרירותיים ובהנמיקות שיפוטיות מתחום האקוויטי, ולא רק מספר החוק.

היום שני, סדרני בית המשפט מפנים את הבאים להישפט בעבירה של תליית מודעות פרטיות על רכוש ציבורי, אל "מאחורי הכספומט". הקנס הציפוי: 660 שקל לכל מודעה שנתלתה. הנשפטים הם סטודנטים, מוכרים וקונים של רכוש פרטי משומש, כמה אמנים ואוהבי בעלי חיים. לכאורה, ודאי שלא אנשים מפרי חוק בהווייתם, אלא כאלו שבמסגרת קיומם בקהילה אזרחית רוצים לעשות עסקים קטנים עם שכניהם, בלא קשר לשלטון. התובעת היא עיריית תל אביב-יפו, אשר באמצעות תובעת שבעצמה נראית משועממת מעבודתה, אוכפת הוראת סדר עירונית האוסרת תליית מודעות מהסוג הקטן הזה על עצים, קירות ובניינים.

הדיון לעולם לא יגיע לרמה של טיעון בעד או נגד חופש הביטוי, תקנת הציבור או חופש הקניין. הכל יישאר ברמה היומיומית הקמעונאית והקיטנה של האימפריה, הפוליס, כנגד עסקי האזרח הקטן, החברה האזרחית.

הראשון, נאשם קשיש, קשה יום, שתלה מודעות "מכונת תפירה להשכרה" על שישה עמודי חשמל ברחבי העיר. פקחי העירייה איתרו אותו באמצעות מספר הטלפון והגישו שישה כתבי אישום. העונש בגין כל עבירה - 660 שקל. לאחר ששמע טיעוניו, לפיהם הוא חי מקצבה ומטפל בבן שאינו מתפקד, מחליט קהלת לראות בששת האישומים כתב אישום אחד, וגזור עליו 660 שקל בארבעה תשלומים או ארבעה ימי מאסר. האיש, כולו עמוס בשקיות פלסטיק מרשרשות, כבר לא ימצא בקרוב שימוש למכונת התפירה שלו.

השנייה היא מלצרית שזה עתה הגיעה מהקריות, מחפשת שותף לידה "660 שקל זה בשבילי תקציב מזון לכל החודש!", היא אומרת לכבוד השופט, חוזרת על המשפט שוב ושוב. במציאות של היום קשה לדעת אם היא דוברת אמת, אם לאו. עם סרט אופנתי בשיערה וטלפון נייד נוצץ ביד, לכאורה האבחנה בין בעל כסף למי שאינו, כבר אינה ברורה, נוכח סוגי המותרות הקטנות שכולנו מרשים לעצמנו.

השופט נמלך בדעתו: 430 שקל קנס, הואיל וזו עבירה חד פעמית, או ארבעה ימי מאסר. הנשפטים מסמנת לעבר התובעת ביציאה: "טוב,

משולחנו של השופט קהלת

השופט בדימוס בנימין קהלת משמש מדי באפריל 2006 בשופט בית המשפט לתביעות קטנות ובבית המשפט לעניינים מקומיים. בפסקי דין שכתב בשנים האחרונות מקרה שבו זיכה צרכן מתביעה נגד ערוץ הקניות בגין הטעיה בפרסום המוצר ונוכח פרסומת לא מדויקת למקור והיעדרו של כתב שימוש תקין. במקרה אחר, זיכה נאשם בעבירת חניה מהטעם שהעירייה לא הרימה את נטל ההוכחה. פסקי דינו מתחילים לרוב במסקנה ואז מנמקים אותה בעברית שנדמית לעתים כמדוברת, תוך הפניה לדיון הרלבנטי. פסקי דינו רוויים ביטויים כמו: "לאחר ששמעתי מה ששמעתי"; "נראה לי כי בשלב זה צריך לברר במה מואשם הנאשם"; "אינני מבין מדוע לא ייתכן הדבר". ביום 13 ביוני 2006 נאלץ בפסק דין של בית הדין לתביעות קטנות לתקן פסק דין קודם שנתן, שבו נכתב כי "השופט הוא מעל החוק; בטעות הקלרה. "ברור כי נפלה כאן טעות", מותב השופט קהלת, "וכי לא סביר כי כך הקראתי את הדברים לקלדנית. הרי המשך הקטע מעיד כי אכן הכוונה היתה כי השופט אינו מעל לחוק. אמרתי בהמשך כי אם השופט 'עושה' למשל, תאונת דרכים הוא חייב לתת את הדין, אם הוא אשם באותה תאונה".

המשפט המינהלי - עילות הסף / עו"ד אליעד שרגא ועו"ד רועי שחר

עם התגבשות בתי המשפט לעניינים מנהליים והתפתחותו בפועל של ענף משפט זה, הור"ג שחר ועו"ד רועי שחר בחרו להתמודד עם המ"שימה ולהגיש לקוראים שישה ספרים בתחום המשפט המנהלי, שיבחנו את שלושת מרכיביו המהותיים: עילות הסף, עילות ההתערבות והס"ע, ושלושה מרכיבים נוספים: עקרונות היסוד, סדרי הדין והראיות בבג"צ ובבתי המשפט לע"ד נינים מנהליים. הספר הראשון המגיע כעת לקר"א מתוך סדרה של שישה ספרים, הוא דווקא הספר השני בסדרה, ונושא עילות הסף של המ"שפט המנהלי. מטעמי השוק בחרו הכותבים לפ"רסם ראשית את הספר המעשי יותר, ובהמשך השנה להוציא את הספר הראשון בסדרה שידון בעקרונות היסוד של המשפט המנהלי.

בדברי המבוא, ממליץ הנשיא בדימוס אהרן ברק על הספר, וסוקר את התפתחות המשפט המנהלי בישראל, ממשפט שבימי ראשית המ"דינה דן בנושא הסמכות, דרך התפישה כי יש לבחון את שיקול הדעת של איש המנהל באמ"צעות מוגשי השסתום של הגינות, יושר סבירות, ועד התפישה הנוכחית, אליבא דברק, על פיה הבסיס של המשפט המנהלי אינו אך בחוק או במשפט המקובל, אלא במשפט החוקתי. "המ"קור של המשפט המנהלי בישראל הוא בחוקי היסוד בכלל, ובחוקי היסוד באשר לזכויות האדם בפרט", סבור ברק. "לתפישה זו של יסודות המ"שפט המנהלי השפעה ישירה על עילות הסף, שצריכות לבטא ערכים חוקתיים ולהגשים את הרעיון כי מקום בו הזכות שם גם הסעד. חשוב שפרוודור 'עילות הסף' ינפה רק אותם מקרים שאינם מרורים להיכנס לטרקלין, אולם יש למ"נוע את הפיכת הטרקלין לחומה המונעת הכרעה בסכסוך... חשוב שהעם יראה את שופטיו נכ"סים לטרקלין, שבו דנים בחוקיות המנהל, ואין נשארים עומדים בפרוודור ודנים על עילות הסף בלבד", כותב ברק.

תחת כותרת הספר, 'עילות הסף', מוצגים בספר עשרים נושאים, בעשרים פרקים. הפרקים הראשונים דנים בסוגיות הסמכויות המקומיות והסמכויות הענייניות של בתי המשפט לעניינים מנהליים. מבחינה זו, הספר משלים ומרחיב את ספרו החדש של השופט אורי גורן. כן נידונה סמ"כותו של בג"צ. כיתר עילות הסף מיוחדים פרקים לשאלת השפיטות; זכות העמידה; נקיון הכפיים; מיצוי ההליכים; עתירה מוקדמת; שיהוי; סעד חלופי; העתירה התיאורטית; המעשה העשוי; והעתירה הכללית. פרק 14 מוקדש לנושא היע"דר עילת ההתערבות, ולאחריו: מעשה בית דין; צירוף משיבים; צירוף עותרים ועניינים שונים

בעתירה אחת; עתירה לבג"צ נגד החלטה של ערכאה שיפוטית; עתירה הנוקטת לשון בוטה; ועתירה טורדנית. המחברים אמנם מציעים לבטל את עקרון תקינות המנהל, אף לא נוכח התנהלות הפגומה של רשויות המדינה, אולם הם מציעים להחיל על הרשות המנהלית ביתר שאת אף את כלל נקיון הכפיים (עמוד 157).

המחברים אינם מהססים להביע עמדתם בנו"שאים לגביהם נסקר הדין המצוי: כך הם סבורים, כי אין לדחות עתירות בשל סגנון בוטה ופוגע (עמוד 344); כי יש לעדן את הכלל בדבר צירוף עותרים ועניינים שונים בעתירה אחת, לשם חיטכון בזמן שיפוטי ויצירת ודאות משפטית מעצם אי פיצול נושא בין מותבים שונים (עמוד 327); כי יש לקיים דיונים אף בעתירות כלליות, וזאת על מנת להקדים תרופה למכה ולמנוע גם עתידי לפני התרחשותן ואף על מנת להשיג ודאות כלכלית ועסקית (עמוד 275) ועוד. "ברוב המקרים, דעתם של הכותבים נראית לי מאוד", כותב ברק בהקדמה, "עילות הסף חשובות הן מאוד, ובלבד שנעשה בהן שימוש מבוקר, המ"שרת את עשיית הצדק".

הספר מיטיב לשבח רציו של מאות פסקי דין שנסקרו בתוך מבנה מסודר, מתומצת וסדור. אף מפתח הספר יעיל וכולל הפניות לפי נושאים (למשל: מכרזים, משפט משווה, עקרון שלטון החוק, שיהוי וכדומה).

בשלוש מיליים: מקיף, עשיר ומדויק.
הוצאת שש, 427 עמ', 690 שקל

אירוני מס / פרופ' יוסף מ' אדרעי

תחת כותרת המשנה של ספרו - "עלייתם (ואיבונם?) של דיני מסים בישראל", מבקר פרופ' יוסף מ' אדרעי את בית המשפט הע"ליון ואת המחוקק באופן טיפולם בשאלות מס, וסבור כי "מהפכת הפרשנות בדיני מסים לא זו בלבד שנעצרה לפני שהגיעה לשיאה, אלא שחלה בה נסיגה מסוימת בפיתוחם של דיני המס בישראל".

לאחר הפרק הראשון, שמנתח את בג"צ קניאל ומיישמו ביחס לכללי ניכוי הוצאות של נישומים ישראלים בחו"ל, מצביע המחבר על הרטוריקה המוזרה של בית המשפט העליון בעניין חזן. לדעת פרופ' אדרעי, הגיעה העת שבית המשפט יקבע מבחנים מדויקים יותר להבחנה בין ריווח הון ובין הכנסה שוטפת הנובעת מ"עסקה בעלת אופי מסחרי".

בפרק השלישי, מציע המחבר לנצל את הור"דת שיעורי המס על רווחי הון לשם ביצוע תכנון מס מושכל. הוא סבור כי המחוקק טעה מש"ביטל "בהיסח הדעת" את הוראות ה"שיבוך", ואת האויל והביטול לווח בתקנות המאפשרות

ניכוי פחת מואץ בשיעור 100 אחוז. הוא רומז כי מתכנני מס שלא השכילו לייעץ ללקוחותיהם כיצד "לכבס" רווחים שוטפים לרווחי הון עלולים להסתבך בתביעות אחריות מקצועיות. המחבר רומז כי לא ברור אם ביטול השיבוך, אותו יזמו המחוקק ופקידי האוצר, הוא מהלך שלומיאלי או מהלך חשוך שאותו יש לבדוק בעזרת מבקר המדינה.

בפרק רביעי מציע אדרעי ניתוח לדוגמאות של מיסוי עסקאות חליפין ופירוט הכנסות והוצאות רעיוניות. הוא מבקר את פס"ד מגדלי הזהב שמבטא חוסר עקביות בנתחו עסקאות מתן ריבית בריבית נמוכה ובהיותו מיישם את ניתוח מס הכנסה על ניתוחי המע"מ. אף בפס"ד רימון סבור המחבר, כי בית המשפט העליון טעה בכך שלא ראה את קיומן של שתי עסקאות ואת ניכוי הוצאה הרעיונית במקביל להכנסה הר"עיונית. אף ביחס לפס"ד צינומטל מעדיף המחבר את פסק הדין של בית המשפט המחוזי, ומסביר את מהותה של הריבית ותפקידיה השונים בחיי המסחר המודרניים.

בפרק החמישי מנתח אדרעי את שוק עסקאות החליפין באמצעות פס"ד דירום. אף כאן מבקר המחבר את מסקנת בית המשפט העליון שאפ"שר לצדדים לעסקת קיוביניציה ליהנות מהטבות שנוצרו כתוצאה מדיווח מוטעה של שווי עסקת הקיוביניציה. הוא סבור שראוי כי ערעור המדינה היה מתקבל; ומאפשר במה לסטודנט שלו לתואר מוסמך מאוניברסיטת חיפה, מר עיקב זאחלקה, לחלוק על דעתו ובמאמר פנימי להציג סטואציה שבה יש שלוש עסקאות חליפין, אחת מהן, שני"עלמה מעיני בית המשפט, היא עסקת אשראי בין בעלת הקרקע ובין הקבלן המבצע.

בהמשך הפרק דן המחבר בסעיף 85 לפק"ד ת מס הכנסה, ומציע לראותו כסעיף שמבטא עסקת חליפין רגילה על פיה יש לנישום הכנסה רעיונית ממכירת המלאי והוצאה רעיונית ממתן מתנה או מצריכה עצמית של המלאי. הוא סבור, כי גם צריכה עצמית של שירותים מקצועיים או הענקתם בחינם או במחיר נמוך ראוי שית"חיבו במס.

הפרק השישי עוסק בפסק הדין בפרשת יואב רובינשטיין. אדרעי דן באפשרות זיהוי הפסדים עסקיים ובאפשרות קיזוזם הראוי, על מנת למ"נוע מהמדינה מס עודף. לצורך הניתוח עושה המחבר שימוש בחוק יסודות המשפט.

בפרק השמיני, שנכתב עם ד"ר לימור ריזה, מועברת ביקורת על גישת השופט אנגלרד בפסקי הדין שדות ואלי הורביץ. בעניין שדות סבור המחבר, כי גישת אנגלרד כוללת כשל פנימי, המביא לתכלית בלתי מבוססת וממילא אף כושלת בעצם ניתוחה, זאת בשל התעלמותו מהוראות המחוקק על פיהן מחילת חוב יוצרת הכנסה חבת מס. בנוגע לערעור הפלילי שהג"שה חברת פרומדיקו ומנהלה אלי הורביץ, על הרשעתם בעבירות מס, סבור המחבר כי גישת אנגלרד על פיה אי אפשר להרשיע אדם בעבירה פלילית על ביצוע עסקה אם היא עלולה להיפסל כעסקה מלאכותית או בדויה - אינה נכונה. שכן אם פקיד השומה לא הפעיל את סמכותו הרי שהעסקה אינה אסורה, ואם הפעיל סמכותו - הרי עשה זאת לאחר שהנישום ביצע את העסקה, ועל פי עקרון הוקיות אין להרשיעו בפלילים

על ביצוע מעשה שבעת ביצועו לא היה אסור. ד"ר ריזה מצביעה על כך שאין מקום לקשור בין ההוראות האזרחיות והפיליות שבפקודה. כן מבוקרת התנהלות בית המשפט העליון באותה העת, לרבות פסילת השופטים והתערבות הע"ליון בממצאים עובדיתיים של המחוז.

בשורה אחת: לדעת המחבר, דווקא שופטים שלא התמחו בדיני המסים הגיעו לתוצאות משפטי טיות נכונות יותר בתחום זה.

הוצאת נבו, 398 עמ', 481 שקל

Coaching לעורכי דין / עו"ד יבין רובלי

לפי נתוני הסקר החברתי של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה לשנת 2005, 87 אחוז מהכלכלנים ומרואיי החשבון, 73 אחוז מהעוסקים במחשבים ו-70 אחוז מהמהנדסים והאדריכלים מרוצים מעיסוקם. בקרב עורכי הדין נרשם הניגון הנמוך ביותר - 68 אחוז. במחקר שנערך בארצות הברית בשנת 1990 נבחנה רמת הדיכאון הקליני בקרב העוסקים ב-28 מקצועות, ונמצא כי עורכי דין נוטים להיות בדיכאון פי 3.6 יותר מאשר הממוצע של כלל בעלי המקצוע (עמוד 153). נשמע מוכר?

השאלה "מדוע עורכי דין אינם מאושרים" אינה נשאלת באופן ישיר על ידי כותב הספר, יבין רובלי, עורך דין ומאמן בכיר (Coacher), אולם הוא מנסה לאפשר לקוראים לבחון בעצמם אם הם יכולים להיות מאושרים בבחירתם בתחום המשפטיים.

הבחירה המקצועית משפיעה על חמשת רמות הצרכים הבסיסיים של האדם, על פי פירמידת הצרכים של מסלאו (עמוד 81). בעזרת הפסיכיאטר אפרס לבדוק האם בחירת המקצוע וההתנהלות בו מכוונים אל תחושת המיצוי וסיפוק מרב הצרכים. לא בכדי מצוין בפתח הספר, לצד הכיתוב השגרתי "כל הזכויות שמורות", כי "אין איסור על צילום מספר עמודים בודדים לשם שימוש אישי, מקצועי או לימודי".

בחלקו הראשון דן הספר בהליך הקואוצ'ינג באופן כללי (רוכלי מציע להמיר את המילה "מאמן" במילה "הישגן" או "הישגאי"), ובתיאור התהליך (עמוד 27). בשלב הראשון הוא מציע לקורא צרכן האימון לאתר את ערכיו האישיים שאינם עקרונות מוסר אלא צרכים ועקרונות תבונה, המבוססים בצורך או בעיקרון פעולה (עמוד 132). מכוחם של אלה, על המתאמן להגדיר "חזון" (עמוד 136). אגב שימוש בחשיבה תוצאתית ולא תהליכית. רוכלי בוחן תשע "מל" כודות דבש" בעטיין בחרו עורכי דין במקצועם (עמוד 99), ובהן תסמונת העדר; ברירת מחדל; דעות קדומות של הבוחר אודות עצמו; הנחות

יסוד שגויות על המקצוע; טשטוש ההבדל בין עיקר וטפל; החלטה לפי "תחושת בטן"; ביטחון עצמי מופרז; העדפת שיקולי הפסד על שיקולי רווח; והתעלמות מדרישות אישיות לטובת דרישות עצמיות אינטלקטואליות. הוא מציע לקוראים תרגולים כתובים רבים, ובהם "כלי עזר לאיתור ערכים".

בחלק השני מבקש רוכלי לבחון כיצד מתיישבת עריכת הדין עם האסטרטגיה שבחר הקורא. על השאלה הרווחת "האם להישאר עורך דין" (עמוד 151), הוא משיב כי רוב האנשים שונאים סיכונים ומעדיפים לשמור על המצב הקיים. לצד המסלול המוצע לעורכי דין המצויים "במשבר עמוק" (שהפתרון לו הוא אימון), הוא מקווה להקדים תרופה למכה ומציע מהלך שי מנע מהמתאמן להגיע למצב זה. לשם כך הוא מציג תרגול בפרספקטיבה (עמוד 155) במהלכו מתבקש הקורא לדמיין כיצד יסכם את חייו בגיל 120; להיזכר בשאיפותיו מהילדות ובדמויות שהיו מודלים לחיקוי בעבורו; ולתאר לעצמו מה היה בוחר לעשות לו היה עשיר. בחינת העיסוק צריכה להיעשות לפי הערכים והחזון שעל הקורא לברר עם עצמו.

בתרגול הבא (עמוד 161) מוצע לבחון את מקור הקושי המקצועי - מה הפרויקט האחרון בעבודה ממנו סבלת? ממה נהנית? מהם הישגך? כשלונותך? מהם כישוריך לעיסוק בתחום? מהם יחסך עם הלקוחות? באיזה מצב פיזי ונפשי אתה מגיע הביתה בסוף היום וכדור מה. "כשם שמכשיר חשמלי יצליח לממש את יעדו רק בלחיצה על הכפתורים הנכונים", כותב רוכלי, "כך אדם יצליח בדרכו לטווח ארוך רק אם יפעל לפי ערכיו. עורך דין שמגלה בתהליך האימון כי הערך המרכזי הוא שלווה, מבין שבקריירה שבחר יהיה לו קשה לפעול לפי ערכיו. אם ערכו הוא 'תרומה חברתית', ישאל את עצמו האם ועד כמה ניתן לפעול לפי הערך הזה במקצוע". בהמשך מוצעים תרגולים עצמיים לאיתור ערכים, להגדרת חזון, להערכת מיומנות ולאיתור תחומי עניין מקצועיים.

בחלק השלישי, מציג הספר את הרמה הטקטית להצלחה במקצוע. עצות ניתנות בנושאים הבאים: איך למכור את עצמך, איך לנהל את הזמן, איך לנהל ולשמר לקוחות, כיצד לערוך משא ומתן משפטי ועסקי, איך להתמודד עם הלחץ, איך לשפר את הביטחון העצמי ואיך לאון בין קריירה ומשפחה. בכל קטגוריה מוצעות לקורא אסטרטגיות וטקטיקות לפעולה, לצד עצות מעשיות פשוטות וישירות. כך, בנושא ההתמודדות עם מצבי לחץ, מוצע להיות מודע למצב, ליטול עליו אחריות ולשנות את מאפייני סביבת העבודה, לגייס שותף או לא לגלות הזדהות רבה מדי עם הלקוחות, לעסוק בפעילות ספורטיבית וכן, גם לעשות סקס: "כמו הספורט והשוקולד, גם פעילות מינית משחררת אנדרופינים, חומרים כימיים המצויים באופן טבעי במוח, המשפרים את מצב הרוח" (עמוד 325). כמה מהעצות עמוד קות יותר, וכרוכות בזיהוי קיבעונות וחסמים, ואולם לדברי רוכלי תהליך האימון אינו מהווה תחליף לפסיכולוגיה: "האימון אינו תהליך טיפול, ל, שכן היחס אל המתאמן הוא כאל אדם שלם, בריא בנפשו ושאינו טוען 'לפיקח' האימון לא נועד להחליף טיפול פסיכולוגי ומתיימר

לתקן בעיות פסיכולוגיות" (עמוד 35). הכותב, עו"ד יבין רוכלי, אינו טיפוס ניו אייג'י באופיו. הוא שימש יועץ בכיר לשר הפנים אבי רהם פרוז, והוא בעל תואר שני במדיניות ציבור רית. הוא עבד 12 שנה כעורך דין, והחליט לשנות כיוון לאחרונה תוך מימוש ערכי האימון על חייו האישיים והמקצועיים. **בשלוש מילים: מורה ומאמן לנבוכים.**

הוצאת פרלשטיין גינוסר, 369 עמ', 298 שקל

חוק החברות החדש / פרופ' יוסף גורן

על ספרו של פרופ' יוסף גורן, "חוק החברות החדש", אין צורך להכביר מילים. הספר יצא לראשונה בספטמבר 1999, עם כניסתו לתוקף של חוק החברות החדש, והוא מציג באופן בהיר, מתומצת וענייני, ייחוד הספר הינו בהצגה מופשטת, קצרה וברורה אף של נושאים מורכבים, כולל במשפט השוואתי ובנושאים תיאורטיים. לבד מפרקים קצרים הנוגעים לרקע לחקיקת החוק ולעקרונותיו המנחים, סוקר הספר באופן בהיר ומדויק את מבנה וממשל החברה, לרבות במובנה החוקתי, החוזי והסוציולוגי, כולל פרק בדבר "התפתחויות מחמירות בחקיקה בארצות הברית" (חוק ה-SOX). בהמשך מופיע דיון עשיר וממוקד, בין היתר בנושא הרמת המסך, האישיות המשפטית הנפרדת, זימות וחוזים מקדמיים, התקנון, הרישום והשם, דוקטרינת האולטרטה וירס, תורת האורגניזם, אחריות החברה לפעולת האורגניזם, מוסדות החברה, הדיווחים השנתיים והמידיים והדו"חות הכספיים, רואה חשבון החברה ומבקרה הפנימי. פרקים מיוחדים מורקדים לזכויות ולחובות בעלי המניות לנושא התביעה וההגנה הנגזרת, הביטוח והשיפוי של נושאי המשרה, לרבות דיון באחריותם, שמירת הון החברה וחלוקתו, מיוזג והצעות רכש. למעשה, הספר מקיף כמעט את כלל הנושאים הרלי-בנטיים לחוק החברות ולדיני החברות.

המהדורה הרביעית הנוכחית נבדלת ממהדורות קודמות בהתייחסותה לתיקון מספר 3 ולתיקון מספר 6 (חברה לתועלת הציבור) לחוק החברות. כן כולל הספר התייחסות לפסיקה החדשה שיצאה מאז מועד פרסומו האחרון, במאי 2003.

החוק הותיר מקום לכשבעים תקנות שיותקנו מכוחו, ובנספח הספר מוצג החוק עם הפניה לתקנותיו בהערות השוליים. בכך יש לספר יתרון על פני מנועי החיפוש, אשר ברובם אינם מציגים את סעיפי החוק בצמוד לכלל תקנותיו. **כל מה שרציתם לדעת ולא היה את מי לשאול מאז מאי 2003.**

הוצאת תאגידים, 568 עמ', 500 שקל